

Το Όγδοο είναι εκ των Επτά - Αριθμός Ένα

Οι Δύο Ρώμες του Μίλλερ

Jeff Pippenger

2023-09-13

Ο Γουίλιαμ Μίλλερ στήριξε το προφητικό του μήνυμα στο πλαίσιο δύο ερμηωτικών δυνάμεων, τις οποίες ορθώς ταύτισε με την ειδωλολατρική Ρώμη και την παπική Ρώμη.

«Ο Γουίλιαμ Μίλλερ, όταν εφάρμοζε την ερμηνευτική του μέθοδο, διέκρινε στα διάφορα αποκαλυπτικά χωρία ένα επαναλαμβανόμενο θέμα αντιπαράθεσως μεταξύ του λαού του Θεού και των εχθρών του. Στην ανάλυσή του περί των διωκτικών δυνάμεων κατά του λαού του Θεού διαμέσου των αιώνων, ανέπτυξε την έννοια των δύο βδελυγμάτων, τα οποία όρισε ως τον παγανισμό (το πρώτο βδέλυγμα), που συμβολίζει τη διωκτική δύναμη εκτός της εκκλησίας, και τον παπισμό (το δεύτερο βδέλυγμα), που αντιπροσωπεύει τη διωκτική εξουσία εντός της εκκλησίας. Το μοτίβο των δύο βδελυγμάτων ήταν εκείνο που χαρακτήριζε τις περισσότερες από τις μεταγενέστερες προφητικές του ερμηνείες.» P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Οι θεολόγοι του Αντβεντισμού αναγνωρίζουν το γεγονός ότι το πλαίσιο της προφητικής εφαρμογής του Μίλλερ ήταν οι δύο ερμηωτικές δυνάμεις του παγανισμού και του παπισμού, έστω και αν το θεωρούν μόνον ως ανάλυση της μιλλεριτικής ιστορίας και όχι ως αλήθεια που του δόθηκε από τον Θεό.

«Ο Θεός απέστειλε τον άγγελό Του να ενεργήσει επί της καρδιάς ενός γεωργού, ο οποίος δεν είχε πιστέψει τη Βίβλο, ώστε να τον οδηγήσει να ερευνήσει τις προφητείες. Άγγελοι του Θεού επισκέπτονταν επανειλημμένως εκείνον τον εκλεκτό, για να κατευθύνουν τη διάνοιά του και να ανοίξουν στην κατανόησή του προφητείες που έως τότε είχαν παραμείνει σκοτεινές για τον λαό του Θεού. Η αρχή της αλυσίδας της αλήθειας του δόθηκε, και οδηγήθηκε να αναζητεί κρίκο μετά από κρίκο, έως ότου αντίκρισε με θαυμασμό και δέος τον Λόγο του Θεού. Είδε εκεί μια τέλεια αλυσίδα αλήθειας. Εκείνος ο Λόγος, τον οποίο είχε θεωρήσει ως μη θεόπνευστο, τώρα ανοιγόταν ενώπιον της όρασής του με την ωραιότητα και τη δόξα του. Είδε ότι ένα μέρος της Γραφής ερμηνεύει ένα άλλο, και όταν ένα χωρίο ήταν κλειστό για την κατανόησή του, έβρισκε σε άλλο σημείο του Λόγου εκείνο που το εξηγούσε. Αντιμετώπιζε τον ιερό Λόγο του Θεού με χαρά και με τον βαθύτερο σεβασμό και δέος». *Early Writings*, 230.

«Ο άγγελός Του» ταυτοποιείται ρητώς ως ο Γαβριήλ από την αδελφή Γουάιτ.

«Τα λόγια του αγγέλου, “Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, ο παριστάμενος ενώπιον του Θεού”, δείχνουν ότι κατέχει θέση υψηλής τιμής στις ουράνιες αυλές. Όταν ήλθε με μήνυμα προς τον Δανιήλ, είπε: “και δεν είναι ουδείς ο ενισχύων μετ’ εμού περί τούτων, ειμή ο Μιχαήλ [Χριστός] ο άρχων σας.” Δανιήλ 10:21. Περί του Γαβριήλ ο Σωτήρας ομιλεί στην Αποκάλυψη, λέγοντας ότι “απέστειλεν και εσήμανεν δι’ αγγέλου αυτού προς τον δούλον αυτού Ιωάννην.” Αποκάλυψη 1:1. Και προς τον Ιωάννη ο άγγελος διεκήρυξε: “Είμαι σύνδουλός σου και των αδελφών σου των προφητών.” Αποκάλυψη 22:9, R.V. Θαυμαστή σκέψη—ότι ο άγγελος που

στέκεται αμέσως μετά τον Υιό του Θεού ως προς την τιμή είναι εκείνος που εξελέγη να αποκαλύψει τους σκοπούς του Θεού σε αμαρτωλούς ανθρώπους.» Η Ζωή του Χριστού, 99.

«Θαυμαστή σκέψη—ότι ο άγγελος ο οποίος στέκεται αμέσως μετά τον Υιό του Θεού σε τιμή είναι εκείνος που επελέγη να αποκαλύψει τους σκοπούς του Θεού» στον νου του William Miller. Όχι μόνο ο Γαβριήλ, αλλά άγγελοι, στον πληθυντικό, καθοδήγησαν την κατανόησή του των προφητειών «οι οποίες ανέκαθεν ήσαν σκοτεινές για τον λαό του Θεού». Ο Γαβριήλ και άλλοι άγγελοι οδήγησαν τον Miller διαμέσου της Βίβλου διαδοχικά από τη Γένεση και έπειτα. Ως εκ τούτου, οδηγήθηκε στη μακρότερη χρονική προφητεία της Βίβλου, η οποία είναι οι «επτά καιροί» (δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη) του Λευιτικού είκοσι έξι, πολύ πριν οδηγηθεί στις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του Daniel κεφάλαιο οκτώ και εδάφιο δεκατέσσερα.

«Τότε αφιερώθηκα στην προσευχή και στην ανάγνωση του λόγου. Αποφάσισα να θέσω κατά μέρος όλες τις προειλημμένες μου αντιλήψεις, να συγκρίνω επιμελώς τη Γραφή με τη Γραφή και να επιδοθώ στη μελέτη της κατά τρόπο τακτικό και μεθοδικό. Άρχισα από τη Γένεση και διάβαζα στίχο προς στίχο, προχωρώντας όχι ταχύτερα απ' όσο το νόημα των διαφόρων περικοπών αποσαφηνιζόταν, ώστε να με αφήνει ελεύθερο από κάθε αμηχανία σχετικά με οποιονδήποτε μυστικισμό ή αντιφάσεις. Όποτε έβρισκα κάτι ασαφές, συνήθειά μου ήταν να το συγκρίνω με όλα τα παράλληλα χωρία· και με τη βοήθεια του CRUDEN εξέταζα όλα τα εδάφια της Γραφής στα οποία απαντούσαν οποιεσδήποτε από τις εξέχουσες λέξεις που περιέχονταν σε οποιοδήποτε ασαφές τμήμα. Έπειτα, αποδίδοντας σε κάθε λέξη το πρόβον βάρος της ως προς το θέμα του κειμένου, εάν η κατανόησή μου γι' αυτό εναρμονιζόταν με κάθε παράλληλο χωρίο της Βίβλου, έπαυε να αποτελεί δυσκολία. Κατ' αυτόν τον τρόπο προχώρησα στη μελέτη της Βίβλου, κατά την πρώτη μου ανάγνωσή της, επί περίπου δύο έτη, και ικανοποιήθηκα πλήρως ότι αυτή είναι ο ίδιος ο ερμηνευτής του εαυτού της. Διαπίστωσα ότι, με τη σύγκριση της Γραφής με την ιστορία, όλες οι προφητείες, καθ' όσον έχουν εκπληρωθεί, είχαν εκπληρωθεί κυριολεκτικώς· ότι όλες οι διάφορες μορφές, μεταφορές, παραβολές, παρομοιώσεις κτλ. της Βίβλου είτε εξηγούνταν μέσα στην άμεση συνάφειά τους είτε οι όροι με τους οποίους εκφράζονταν ορίζονταν σε άλλα μέρη του λόγου, και όταν έτσι εξηγούνται, πρέπει να νοούνται κυριολεκτικώς σύμφωνα με μια τέτοια εξήγηση. Έτσι πείσθηκα ότι η Βίβλος είναι ένα σύστημα αποκεκαλυμμένων αληθειών, δοσμένων τόσο καθαρά και απλά, ώστε ο «οδοιπόρος, και μωρός ακόμη, δεν θα πλανηθεί εν αυτή». ...»

«Από περαιτέρω μελέτη των Γραφών, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι οι επτά καιροί της κυριαρχίας των Εθνών πρέπει να αρχίζουν όταν οι Ιουδαίοι έπαψαν να είναι ανεξάρτητο έθνος, κατά την αιχμαλωσία του Μανασσή, την οποία οι εγκυρότεροι χρονολόγοι τοποθετούσαν στο 677 π.Χ.· ότι οι 2300 ημέρες άρχισαν με τις εβδομήντα εβδομάδες, τις οποίες οι εγκυρότεροι χρονολόγοι χρονολογούσαν από το 457 π.Χ.· και ότι οι 1335 ημέρες, που αρχίζουν με την κατάργηση της παντοτινής θυσίας και την εγκαθίδρυση του βδελύγματος της ερημώσεως, Δανιήλ κεφάλαιο επτά εδάφιο ένδεκα, έπρεπε να χρονολογηθούν από την εγκαθίδρυση της Παπικής υπεροχής, μετά την κατάργηση των ειδωλολατρικών βδελυγμάτων, και η οποία, σύμφωνα με τους εγκυρότερους ιστορικούς που μπορούσα να συμβουλευθώ, έπρεπε να τοποθετηθεί περί το 508 μ.Χ. Υπολογίζοντας όλες αυτές τις προφητικές περιόδους από τις διάφορες χρονολογίες που απέδιδαν οι εγκυρότεροι χρονολόγοι στα γεγονότα από τα οποία προφανώς έπρεπε να υπολογισθούν, όλες θα έληγαν μαζί, περί το 1843 μ.Χ. Έτσι οδηγήθηκα,

το 1818, στο τέλος της διετούς μελέτης μου των Γραφών, στο επίσημο συμπέρασμα ότι, σε περίπου είκοσι πέντε χρόνια από εκείνον τον καιρό, όλες οι υποθέσεις της παρούσας καταστάσεώς μας θα είχαν τερματισθεί...» William Miller's Apology and Defense, 6, 12.

Ο κανόνας της πρώτης μνείας καθιερώνει ότι το πρώτο πράγμα που αναφέρεται είναι υψίστης σπουδαιότητας, και το πρώτο πράγμα που αναφέρεται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο 1, εδάφιο 1, είναι η διαδικασία της επικοινωνίας που χρησιμοποιεί ο Πατέρας καθώς δίδει ένα μήνυμα στον Ιησού, ο οποίος με τη σειρά Του το δίδει στον άγγελό Του, και εκείνος κατόπιν το δίδει σε έναν προφήτη, ο οποίος έπειτα το καταγράφει και το αποστέλλει στις εκκλησίες. Όταν ο Αντβεντισμός απέρριψε το έργο και τα πορίσματα του William Miller, δεν απέρριψε μόνο τα θεμέλιά του, αλλά απέρριψε επίσης και αυτήν την ίδια τη διαδικασία της επικοινωνίας, η οποία οδήγησε τον Miller στις κατανοήσεις του, και απέρριψε τη διαδικασία που αποτελεί τη μόνη οδό μέσω της οποίας οι άνθρωποι μπορούν να κατανοήσουν την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία ανοίγεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Ο Μίλλερ οδηγήθηκε να κατανοήσει ότι οι επτά καιροί του Λευιτικού άρχισαν το 677 π.Χ. Μόνον το 1856 χρησιμοποίησε ο Κύριος τον Hiram Edson για να προσδιορίσει ότι η διασπορά των επτά καιρών εκτελέσθηκε επίσης εναντίον των βόρειων δέκα φυλών του Ισραήλ. Ο Κύριος επιχειρούσε να αναπτύξει την κατανόηση των επτά καιρών σε συμφωνία με, αλλά πολύ πέρα από, τη θεμελιώδη ανακάλυψη του Μίλλερ σχετικά με τους επτά καιρούς. Αλλά το 1856 το φως που παρουσιάσθηκε από τον Hiram Edson έφθασε μυστηριωδώς στο τέλος του, διότι το όγδοο άρθρο της σειράς κατέληγε με τα λόγια του James White, τότε εκδότη του Review and Herald: «To be continued.» Επρόκειτο να «συνεχισθεί», αλλά όχι πριν από την περίοδο μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν ο Κύριος οδήγησε τον λαό Του στις «παλαιές οδούς» και, τελικώς, στην ημιτελή σειρά άρθρων που συνέγραψε ο Hiram Edson.

Δεν εξετάζουμε προς το παρόν την αποστασία που άρχισε λίγο μετά τη μεγάλη απογοήτευση, αλλά απλώς επισημαίνουμε ότι, παρόλο που ο Miller οδηγήθηκε στα «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, είναι σαφές ότι ο Κύριος είχε σκοπό να διευρύνει την αρχική κατανόηση των επτά καιρών πέρα από τη θεμελιώδη κατανόηση του θέματος που είχε ο Miller. Επέλεξε τον Hiram Edson, τον ίδιο υπηρέτη από εκείνη ακριβώς την ιστορία, τον οποίον είχε προηγουμένως εκλέξει για να δώσει το όραμα του Χριστού να εισέρχεται στα Άγια των Αγίων στις 23 Οκτωβρίου 1844.

Γι' αυτό χρησιμοποίησα τα λόγια του Αντβεντιστή θεολόγου, ώστε να αναγνωριστεί ότι το πλαίσιο όλων των προφητικών εφαρμογών του Μίλλερ βασιζόταν στην κατανόησή του περί των δύο ερημωτικών δυνάμεων, οι οποίες στο βιβλίο του Δανιήλ παριστάνονται ως το «καθημερινόν» (ειδωλολατρία), το οποίο συνδέεται πάντοτε είτε με την «παράβασιν» είτε με το «βδέλυγμα», αμφότερα αντιπροσωπεύοντα διαφορετικές όψεις της ερημωτικής δυνάμεως του παπισμού. Η θεμελιώδης κατανόηση του Μίλλερ περί των ρωμαϊκών δυνάμεων έχει αυξηθεί πολύ σε σχέση με την ιστορία την οποία ο ίδιος εκπροσωπεί.

Οι άγγελοι του Θεού, συμπεριλαμβανομένου του Γαβριήλ, οδήγησαν τον Μίλλερ στις αντιλήψεις που διακήρυξε. Οι αντιλήψεις αυτές περιλάμβαναν τις προφητείες που διακήρυξε, τους κανόνες της βιβλικής ερμηνείας που χρησιμοποίησε, καθώς και το πλαίσιο που του επέτρεψε να οργανώσει

ορθά τις προφητείες. Στον Μίλλερ δόθηκε το πλαίσιο ότι οι δύο ερμηωτικές δυνάμεις που αναφέρονται στο βιβλίο του Δανιήλ ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη και η παπική Ρώμη. Το Future for America οδηγήθηκε στο πλαίσιο των τριών ερμηωτικών δυνάμεων του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη.

Και είδα τρία ακάθαρτα πνεύματα όμοια με βατράχους να εξέρχονται από το στόμα του δράκοντος, και από το στόμα του θηρίου, και από το στόμα του ψευδοπροφήτου. Διότι είναι πνεύματα δαιμόνων, τα οποία ενεργούν θαύματα, και εξέρχονται προς τους βασιλείς της γης και ολόκληρης της οικουμένης, για να τους συνάξουν στη μάχη εκείνης της μεγάλης ημέρας του Θεού του Παντοκράτορος. Αποκάλυψις 16:13, 14.

Το Future for America θεμελιώνεται πάνω στο έργο του Μίλλερ, αλλά προχωρεί πέρα από το σημείο όπου το έργο του σταμάτησε. Ο Αντβεντισμός εγκατέλειψε το πλαίσιο του και επέστρεψε στη θεολογία του αποστατικού Προτεστантиσμού και της Ρώμης. Η ίδια γραμμή προφητείας συνεχίζεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, η οποία άρχισε στο βιβλίο του Δανιήλ.

«Η Αποκάλυψη είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι επίσης και ένα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι σαφείς, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σε αυτό επανέρχεται η ίδια γραμμή προφητείας όπως και στον Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας έτσι ότι πρέπει να τους δοθεί σημασία. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σπουδαιότητα.» Manuscript Releases, τόμος 9, 8.

Ο Μίλλερ δεν μπορούσε να κατανοήσει τις προφητείες του βιβλίου της Αποκάλυψης, διότι η γραμμή του παγανισμού και του παπισμού, η οποία προσδιορίζεται τόσο σαφώς στο βιβλίο του Δανιήλ, αναπτύσσεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης ώστε να περιλάβει την επόμενη διωκτική εξουσία που εμφανίζεται στη σκηνή της προφητικής ιστορίας.

«Μέσω του παγανισμού, και έπειτα μέσω του Παπισμού, ο Σατανάς άσκησε την εξουσία του επί πολλούς αιώνες, σε μια προσπάθεια να εξαλείψει από τη γη τους πιστούς μάρτυρες του Θεού. Οι παγανιστές και οι παπικοί κινούνταν από το ίδιο πνεύμα του δράκοντος. Διέφεραν μόνο στο ότι ο Παπισμός, προσποιούμενος ότι υπηρετεί τον Θεό, ήταν ο πιο επικίνδυνος και σκληρός εχθρός. Διά του οργάνου του Ρωμαιοισμού, ο Σατανάς αιχμαλώτισε τον κόσμο. Η κατ' ομολογίαν εκκλησία του Θεού παρασύρθηκε στις τάξεις αυτής της πλάνης, και επί περισσότερο από χίλια έτη ο λαός του Θεού υπέφερε υπό την οργή του δράκοντος. Και όταν ο Παπισμός, απογυμνωμένος από τη δύναμή του, εξαναγκάστηκε να παύσει τους διωγμούς, ο Ιωάννης είδε μια νέα δύναμη να αναδύεται, για να επαναλάβει τη φωνή του δράκοντος και να συνεχίσει το ίδιο σκληρό και βλάσφημο έργο. Η δύναμη αυτή, η τελευταία που πρόκειται να πολεμήσει εναντίον της εκκλησίας και του νόμου του Θεού, συμβολιζόταν από ένα θηρίο με κέρατα όμοια με αρνίου. Τα θηρία που είχαν προηγηθεί είχαν αναβεί από τη θάλασσα, τούτο όμως ανέβηκε από τη γη, πράγμα που αντιπροσωπεύει την ειρηνική ανάδυση του έθνους το οποίο συμβολίζεται. Τα “δύο κέρατα όμοια με αρνίου” παριστούν εύστοχα τον χαρακτήρα της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως αυτός εκφράζεται στις δύο θεμελιώδεις αρχές της, τον Ρεπουμπλικανισμό και τον Προτεστантиσμό. Οι αρχές αυτές αποτελούν το μυστικό

της ισχύος και της ευημερίας μας ως έθνους. Εκείνοι που πρώτοι βρήκαν άσυλο στις ακτές της Αμερικής αγάλλονταν διότι είχαν φθάσει σε μια χώρα ελεύθερη από τις αλαζονικές αξιώσεις του παπισμού και την τυραννία της βασιλικής εξουσίας. Αποφάσισαν να εγκαθιδρύσουν μια κυβέρνηση επάνω στο ευρύ θεμέλιο της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας.»

«Αλλ’ η αυστηρά χάραξις του προφητικού πινέλου αποκαλύπτει μεταβολήν εις την ειρηνικήν ταύτην σκηνήν. Το θηρίον με τα κέρατα όμοια με αρνίου λαλεί με φωνήν δράκοντος και “ασκεί πάσαν την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού”. Η προφητεία δηλοί ότι θα είπη προς τους κατοικούντας επί της γης να κατασκευάσωσιν εικόνα εις το θηρίον, και ότι “ποιεί πάντα, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους, ίνα δώσωσιν εις αυτούς χάραγμα επί της χειρός αυτών της δεξιάς, ή επί των μετώπων αυτών· και ίνα μη τις δύναται αγοράσαι ή πωλήσαι, ειμή ο έχων το χάραγμα, ή το όνομα του θηρίου, ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού”. Ούτω ο Προτεσταντισμός ακολουθεί εις τα ίχνη του Παπισμού.» Signs of the Times, November 1, 1899.

Για τον Miller, το θηρίο της θαλάσσης και το θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως αντιπροσώπευαν την ειδωλολατρική Ρώμη, ακολουθούμενη από την παπική Ρώμη. Ο Miller επιχείρησε επίσης να εφαρμόσει το ερμηνευτικό του πλαίσιο στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, αλλά η ίαση της θανατηφόρου πληγής του παπισμού, ο προφητικός ρόλος των Ηνωμένων Πολιτειών και των Ηνωμένων Εθνών, ήσαν εκτός του θείου πλαισίου που του είχε δοθεί από αγγέλους. Κατ’ αυτόν, το θηρίο που ανέβηκε εκ της γης στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως ήταν ο παπισμός.

Ο Μίλλερ ήταν ο αγγελιοφόρος που επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για να αφαιρεθεί ο μανδύας του Προτεσταντισμού από τα χέρια των κατ’ επάγγελμα Προτεστάντων που είχαν εξέλθει από τους Σκοτεινούς Αιώνες. Η περίοδος κατά την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες θα μιλούσαν ως δράκων, όταν ο Ρεπουμπλικανισμός θα μετατρέποταν σε δημοκρατία και ο αποστάτης Προτεσταντισμός θα ενωνόταν με την αποστάτη κυβέρνηση και θα επαναλάμβανε τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, που είναι η εικόνα του παπισμού, ήταν ακόμη μελλοντική στην εποχή του. Για τον λόγο αυτό, επιχείρησε να τοποθετήσει το βιβλίο της Αποκαλύψεως μέσα στο θεϊκό πλαίσιο που του είχε δοθεί από αγγέλους.

Εκλέχθηκε για να κατανοήσει την αύξηση της γνώσεως που παρήχθη το 1798, όταν αποσφραγίσθηκε το όραμα του ποταμού Ουλαί των κεφαλαίων οκτώ και εννέα του Δανιήλ. Το μέλλον για την Αμερική ήταν να κατανοήσει το όραμα του ποταμού Χιδδέκελ των κεφαλαίων δέκα έως δώδεκα του Δανιήλ, το οποίο αποσφραγίσθηκε το 1989, όταν, όπως περιγράφεται στο εδάφιο σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, οι χώρες που εκπροσωπούσαν την πρώτην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το πλαίσιο που δόθηκε μέσω αγγέλων στο Future for America βασιζόταν στον προσδιορισμό και την εφαρμογή της προφητείας μέσα στο πλαίσιο της τριπλής ένωσης του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαΐ και του Χιδδεκέλ, των μεγάλων ποταμών της Σεναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπλήρωσης, και όλα τα προειπωμένα γεγονότα σύντομα θα λάβουν χώρα.» Testimonies to Ministers, 112.

Οι Μιλλεριτιστές παρουσίασαν το μήνυμα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, αναγγέλλοντας την έναρξη της κρίσεως. Το Future for America παρουσιάζει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

Εγώ εφύτευσα, ο Απολλώς επότισεν· αλλά ο Θεός ηύξησε. Ὡστε ούτε ο φυτεύων είναι τι, ούτε ο ποτίζων, αλλά ο Θεός ο αυξάνων. Ο δε φυτεύων και ο ποτίζων είναι ἐν· και ἕκαστος θέλει λάβει τον εαυτού μισθόν κατά τον εαυτού κόπον. Διότι ἡμεῖς εἴμεθα συνεργοὶ του Θεοῦ· σεις εἴσθε γεώργιον Θεοῦ, οἰκοδομὴ Θεοῦ. Κατὰ την χάριν του Θεοῦ την δοθείσαν εἰς ἐμέ, ως σοφός ἀρχιτέκτων, θεμέλιον ἔθεσα, ἄλλος δε ἐποικοδομεῖ ἐπ’ αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἄς βλέπῃ ἕκαστος πὼς ἐποικοδομεῖ ἐπ’ αὐτοῦ. Διότι θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται να θέσῃ, παρὰ τον κείμενον, ὅστις εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Α΄ Κορινθίους 3:6–11.

Για να παρουσιάσετε ορθῶς το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, πρέπει επίσης να παρουσιάσετε τα μηνύματα των δύο πρώτων αγγέλων, διότι πληροφορούμεθα ότι δεν δύναται να υπάρξει τρίτο χωρίς πρώτο και δεύτερο. Το πρώτο και το δεύτερο μήνυμα αποτελούν το θεμέλιο, και το τρίτο είναι ο ακρογωνιαίος λίθος· αλλά το τρίτο μήνυμα ουδέποτε θα αρνηθεί ή θα αντιφάσκει προς το πρώτο και το δεύτερο. Εάν το πράττει, δεν είναι το γνήσιο μήνυμα.

«Το πρώτο και το δεύτερο μήνυμα δόθηκαν το 1843 και το 1844, και τώρα βρισκόμαστε υπό τη διακήρυξη του τρίτου· αλλά και τα τρία μηνύματα εξακολουθούν ακόμη να πρέπει να διακηρύττονται. Είναι εξίσου ουσιώδες τώρα όσο ποτέ άλλοτε να επαναλαμβάνονται σε εκείνους που αναζητούν την αλήθεια. Με την πένα και με τη φωνή οφείλουμε να ηχούμε τη διακήρυξη, παρουσιάζοντας τη σειρά τους και την εφαρμογή των προφητειών που μας οδηγούν στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Δεν μπορεί να υπάρξει τρίτο χωρίς το πρώτο και το δεύτερο. Αυτά τα μηνύματα οφείλουμε να τα δώσουμε στον κόσμο με εκδόσεις, με ομιλίες, παρουσιάζοντας, στη γραμμή της προφητικής ιστορίας, τα πράγματα που έγιναν και τα πράγματα που θα γίνουν.» Selected Messages, βιβλίο 2, σ. 104, 105.

Υπάρχει μία πολύ εύστοχη παρατήρηση σχετικά με την ιστορία των Μιλλεριτών και τη δική μας ιστορία. Οι Μιλλερίτες ήταν η αρχή και εμείς είμαστε το τέλος. Εκείνοι παρουσίασαν και έζησαν το μήνυμα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Εμείς παρουσιάζουμε τον τρίτο άγγελο. Το δικό τους αποσφραγισμένο μήνυμα (το όραμα του Ουλαΐ) βρίσκεται σε δύο κεφάλαια του Δανιήλ, και το δικό μας (το όραμα του Χιδδεκέλ) βρίσκεται σε τρία κεφάλαια. Εκείνοι προσδιόρισαν το πρώτο και το δεύτερο αλίμονο και έζησαν μέσα στην εκπλήρωση του δευτέρου αλίμονο. Εμείς προσδιορίζουμε και ζούμε μέσα στην εκπλήρωση του τρίτου αλίμονο. Το πλαίσιο της προφητικής τους εφαρμογής ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη (ο δράκων) και η παπική Ρώμη (το θηρίο). Το δικό μας πλαίσιο για την προφητική εφαρμογή είναι η σύγχρονη Ρώμη ως ένα τριμερές θηρίο.

Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε το χαρακτηριστικό της παπικής Ρώμης στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ως της όγδοης, η οποία είναι εκ των επτά, αξίζει να εξετάσουμε τι κατανοούσαν οι Μιλλερίτες σχετικά με τη Ρώμη κατά τη θεμελιώδη ιστορία. Ο τρίτος άγγελος θα έχει πρόσθετο φως, αλλά το φως εκείνο δεν θα αντιφάσκει ποτέ προς την εδραιωμένη αλήθεια.

Το δεύτερο, έβδομο, όγδοο, ενδέκατο και δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζουν, μεταξύ άλλων δυνάμεων, τη Ρώμη. Εξετάζουμε τις δύο φάσεις της Ρώμης πριν από το 1798—την παγανιστική και την παπική—ως το πλαίσιο για τις προφητικές εφαρμογές του Μίλλερ. Ο Μίλλερ και οι πρωτοπόροι αναγνωρίζουν ότι «οι λησταί του λαού σου» στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και στο εδάφιο δεκατέσσερα αντιπροσωπεύουν τη Ρώμη.

Καὶ ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ θέλουσιν ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ λησταὶ τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ τὸ ἐκπληρώσωσιν τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πέσει. Δανιήλ 11:14.

Υπάρχουν τουλάχιστον δύο σημαντικά σημεία που πρέπει να εξεταστούν μέσα σε αυτό το εδάφιο. Η λέξη «όραμα» στο εδάφιο είναι μία από τις δύο εβραϊκές λέξεις στο βιβλίο του Δανιήλ που μεταφράζονται ως «όραμα». Μία από τις εβραϊκές λέξεις που αποδίδονται ως «όραμα» είναι η *châzôn*, και σημαίνει ένα όνειρο, ή μια προφητεία ή ένα όραμα. Η λέξη *châzôn* προσδιορίζει προφητική ιστορία, ή μια χρονική περίοδο, και απαντά δέκα φορές στον Δανιήλ και πάντοτε μεταφράζεται ως «όραμα».

Η άλλη εβραϊκή λέξη που επίσης μεταφράζεται ως «όραση» είναι *mar-eh* και σημαίνει εμφάνιση. Η λέξη *mar-eh* προσδιορίζει ένα μεμονωμένο θέαμα, ένα σημείο στον χρόνο. Η εβραϊκή λέξη *mar-eh* απαντά δεκατρείς φορές στον Δανιήλ και μεταφράζεται έξι φορές ως «όραση», τέσσερις φορές ως «όψη», δύο φορές ως «εμφάνιση» και μία φορά ως «ωραίος στην όψη».

Οι ληστές του λαού σου αντιπροσωπεύουν τη Ρώμη, και επομένως το προφητικό θέμα της Ρώμης είναι εκείνο που θεμελιώνει την προφητική «όραση» στο βιβλίο του Δανιήλ. Για τον λόγο αυτό, είναι σημαντικό να κατανοηθεί η σημασία της Ρώμης ως προφητικού συμβόλου.

Η προφητική λογική απαιτεί ότι η λέξη «όραμα», η οποία αντιπροσωπεύει την προφητική ιστορία, είναι το ίδιο «όραμα» στο οποίο γίνεται αναφορά στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, διότι η έμπνευση προσδιορίζει ότι ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι το ίδιο βιβλίο, ότι αλληλοσυμπληρώνονται, ότι αλληλοτελείοποιούνται και ότι η ίδια γραμμή προφητείας που βρίσκεται στον Δανιήλ συνεχίζεται στην Αποκάλυψη. Τα σημεία αυτά, τα οποία εκτίθενται στο Πνεύμα της Προφητείας, έχουν ήδη περιληφθεί σε αυτή τη σειρά άρθρων, και έτσι δεν θα τα επαναλάβω. Θα προσθέσω ένα ακόμη σημείο, το οποίο επίσης έχουμε ήδη παραθέσει από την Αδελφή White. Το σημείο αυτό είναι ότι όλα τα βιβλία της Βίβλου συναντώνται και καταλήγουν στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Το «όραμα» της προφητικής ιστορίας (*châzôn*), το οποίο βρίσκεται στον Δανιήλ και εδραιώνεται με το προφητικό θέμα της Ρώμης, αντιπροσωπεύει το όραμα της προφητικής ιστορίας σε ολόκληρη τη Βίβλο. Όλα τα βιβλία της Βίβλου συναντώνται και καταλήγουν στην Αποκάλυψη, και ο Θεός ουδέποτε αντιφάσκει προς τον Εαυτό Του. Ποτέ! Αν νομίζετε ότι το έχει πράξει, κάτι παρανοείτε. Η ίδια ακριβώς εβραϊκή λέξη (*châzôn*) μεταφράζεται επίσης ως όραμα στο βιβλίο των Παροιμιών.

Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται· αλλ' εκείνος που τηρεί τον νόμο, μακάριος είναι. Παροιμία 29:18.

Αυτό είναι το πρώτο σημείο που πρέπει να εξετασθεί σχετικά με το εδάφιο. Εάν παρερμηνεύσουμε τη Ρώμη, τότε δεν μπορούμε να θεμελιώσουμε το όραμα της προφητικής ιστορίας. Το γεγονός

αυτό καθορίζει ουσιαστικά τις προσπάθειες των Ιησουιτών και άλλων στη διάρκεια της ιστορίας, οι οποίοι εισήγαγαν πλαστή θεολογία για να καταστρέψουν το προφητικό θέμα της Ρώμης. Καθώς εξετάζουμε τη θεμελιώδη κατανόηση της Ρώμης, θα πρέπει να το έχουμε αυτό κατά νου.

«Εκείνοι που συγχέονται στην κατανόησή τους του λόγου, που αποτυγχάνουν να διακρίνουν τη σημασία του αντιχρίστου, ασφαλώς θα ταχθούν με το μέρος του αντιχρίστου. Δεν υπάρχει τώρα καιρός για να αφομοιωθούμε με τον κόσμο. Ο Δανιήλ στέκεται στον κλήρο του και στη θέση του. Οι προφητείες του Δανιήλ και του Ιωάννη πρέπει να γίνουν κατανοητές. Η μία ερμηνεύει την άλλη. Παρέχουν στον κόσμο αλήθειες τις οποίες ο καθένας θα έπρεπε να κατανοεί. Αυτές οι προφητείες πρέπει να αποτελέσουν μαρτυρία μέσα στον κόσμο. Με την εκπλήρωσή τους κατά τις έσχατες αυτές ημέρες, θα ερμηνεύσουν οι ίδιες τον εαυτό τους.» Kress Collection, 105.

Εάν αποτύχετε να διακρίνετε τη σημασία του αντιχρίστου (Ρώμη), θα ενωθείτε με τη Ρώμη, και αυτή η προειδοποίηση τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο του εάν είναι κανείς ικανός ή μη ικανός να κατανοήσει τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Οι Μιλλερίτες οικοδόμησαν τη θεμελιώδη κατανόηση του Αντιβεντισμού επάνω στην ταύτισή τους της Ρώμης. Κατενόησαν ότι η Ρώμη παριστανόταν από δύο ερημωτικές δυνάμεις, ότι αμφοτέρως ήσαν φάσεις της Ρώμης, αλλά δεν βρίσκονταν σε τέτοιο σημείο της ιστορίας ώστε να δουν τη Ρώμη ως τριμερή ένωση, όπως παριστάνεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Ο Δανιήλ είναι, επομένως, το θεμέλιο που εκπροσωπείται από τους Μιλλερίτες, και η Αποκάλυψη είναι ο ακρογωνιαίος λίθος που εκπροσωπείται από το Future for America. Υπάρχει και ένα ακόμη σημείο από το Δανιήλ ια' 14 το οποίο επιθυμούμε να επισημάνουμε.

Ο Μίλλερ και οι πρωτοπόροι κατενόησαν ότι η εικόνα του ονείρου του Ναβουχοδονόσορος παρίστανε τα τέσσερα βασίλεια της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης. Δεν μπορούσαν να δουν πέρα από το τέταρτο βασίλειο, διότι εννοούσαν ότι η παπική Ρώμη ήταν απλώς μια δεύτερη φάση της Ρώμης και, επομένως, ότι το τέταρτο βασίλειο είχε λήξει το 1798. Από τη δική τους ιστορική οπτική, το μόνο προφητικό ορόσημο που απέμενε ήταν η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, όπου ο λίθος που είχε αποκοπεί από το όρος θα προσέκρουε στα πόδια της εικόνας. Οι Μιλλερίτες αναγνώριζαν προφητικές διακρίσεις μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης, αλλά, υποχρεωμένοι να ευθυγραμμίσουν το 1798 με την επιστροφή του Χριστού, δεν μπορούσαν να διακρίνουν περισσότερα από τέσσερα βασίλεια.

«Έχουμε φθάσει σε καιρό κατά τον οποίο το ιερό έργο του Θεού παριστάνεται από τα πόδια της εικόνας, όπου ο σίδηρος είχε αναμειχθεί με τον πηλώδη πηλό. Ο Θεός έχει λαό, εκλεκτό λαό, του οποίου η διάκριση πρέπει να αγιασθεί, ο οποίος δεν πρέπει να γίνει ακάθαρτος, επιθέτοντας επάνω στο θεμέλιο ξύλα, χόρτο και καλάμη. Κάθε ψυχή που είναι πιστή στις εντολές του Θεού θα διακρίνει ότι το διακριτικό γνώρισμα της πίστεώς μας είναι το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Εάν η κυβέρνηση τιμούσε το Σάββατο όπως ο Θεός έχει διατάξει, θα στεκόταν με τη δύναμη του Θεού και προς υπεράσπιση της πίστεως που παραδόθηκε μία φορά στους αγίους. Αλλά οι πολιτικοί άρχοντες θα υποστηρίζουν το νόθο σάββατο και θα αναμείξουν τη θρησκευτική τους πίστη με την τήρηση αυτού του τέκνου του παπισμού, τοποθετώντας το υπεράνω του Σαββάτου το οποίο ο Κύριος έχει αγιάσει και ευλογήσει, θέτοντάς το κατά μέρος ώστε ο άνθρωπος να το τηρεί ως άγιο, ως σημείο μεταξύ Αυτού και

του λαού Του έως χιλιάς γενεές. Η ανάμειξη εκκλησιαστικής τέχνης και πολιτικής τέχνης παριστάνεται από τον σίδηρο και τον πηλό. Αυτή η ένωση εξασθενεί όλη τη δύναμη των εκκλησιών. Αυτή η περιβολή της εκκλησίας με την εξουσία του κράτους θα επιφέρει πονηρά αποτελέσματα. Οι άνθρωποι έχουν σχεδόν υπερβεί το όριο της μακροθυμίας του Θεού. Έχουν επενδύσει τη δύναμή τους στην πολιτική και έχουν ενωθεί με τον παπισμό. Αλλά θα έλθει ο καιρός όταν ο Θεός θα τιμωρήσει εκείνους που κατέστησαν άκυρο τον νόμο Του, και το πονηρό τους έργο θα επιστρέψει επάνω στους ίδιους.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1168.

Η δέκατη έβδομη κεφάλαιο της Αποκάλυψης αποτελεί την τελευταία ταυτοποίηση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, και προσδιορίζει ότι επτά βασιλεία έχουν πέσει και ότι το όγδοο βασίλειο είναι η τριπλή ένωση της σύγχρονης Ρώμης. Εάν η πρώτη αναφορά στα βασίλεια της βιβλικής προφητείας είναι το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, και ασφαλώς είναι, τότε η τελευταία αναφορά θα πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως της πρώτης αναφοράς. Πώς μπορούν τα τέσσερα βασίλεια του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ να συμφωνούν με οκτώ βασίλεια στην δέκατη έβδομη κεφάλαιο της Αποκάλυψης;

Ενθυμείσθε, λοιπόν, καθώς προχωρούμε, ότι οι Μιλλεριταί δεν ηδύναντο να διακρίνουν προφητικά γεγονότα πέραν της δικής των ιστορίας. Το μήνυμα το οποίον κατενόησαν και εκήρυξαν προσδιόριζε τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού ως το επόμενο ορόσημο της προφητικής ιστορίας. Αλλ' εάν η μιλλεριτική κατανόηση της Ρώμης ως του συμβόλου που θεμελιώνει την όραση της προφητικής ιστορίας, καθώς επίσης και το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, είναι αμφότερα θεμελιώδεις μιλλεριτικές αλήθειες, πώς δύναται τούτο να συμφωνεί με τα οκτώ βασίλεια του δεκάτου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως;

Εάν αμφιβάλλετε κατά πόσον η εικόνα του Δανιήλ 2 είναι θεμελιώδης, το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να εξετάσετε τα πρωτοποριακά διαγράμματα του 1843 και του 1850. Και στα δύο απεικονίζεται η εικόνα του Δανιήλ 2. Εξίσου σημαντικό είναι ότι η Έλεν Ουάιτ δηλώνει πως αμφότερα τα διαγράμματα καταρτίστηκαν υπό την καθοδήγηση του Θεού και σύμφωνα με το δικό Του σχέδιο.

«Είδα ότι ο πίνακας του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να το διακρίνει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.» Early Writings, 74, 75.

Περί του διαγράμματος του 1850 δήλωσε:

«Είδα ότι ο Θεός ήταν στην έκδοση του διαγράμματος από τον αδελφό Nichols. Είδα ότι υπήρχε μια προφητεία αυτού του διαγράμματος στην Αγία Γραφή, και αν αυτό το διάγραμμα προορίζεται για τον λαό του Θεού, αν είναι επαρκές για τον έναν, είναι και για τον άλλον, και αν κάποιος χρειαζόταν να ζωγραφιστεί ένα νέο διάγραμμα σε μεγαλύτερη κλίμακα, όλοι το χρειάζονται εξίσου πολύ». Manuscript Releases, τόμος 13, 359.

Υπάρχει μια αρχαία παροιμία από τον κόσμο που λέγει: «Η πλάνη έχει πολλές οδούς, αλλά η αλήθεια έχει μόνο μία». Υπάρχουν διάφορες πλάνες που έχουν χρησιμοποιηθεί για να εμποδίσουν

τους ανθρώπους να αναγνωρίσουν ότι η σύγχρονη Ρώμη στην Αποκάλυψη ιζ´ είναι η όγδοη κεφαλή, η οποία είναι εκ των επτά. Μία από εκείνες τις πλάνες που χρησιμοποιούνται από τους θεολόγους του Αντβεντισμού είναι η διαστρέβλωση των βασιλείων της ιστορίας. Δεν αναφέρομαι εδώ στα βασίλεια της βιβλικής προφητείας· αυτές είναι δύο διαφορετικές ονομασίες. Τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας θεμελιώνονται στην πρώτη μνεία τους στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, αλλά υπήρχαν βασίλεια της ιστορίας που προηγήθηκαν της Βαβυλώνας. Η Έλεν Γ. Ουάιτ προσδιορίζει με σαφήνεια ποια ήταν τα βασίλεια της ιστορίας, αλλά οι θεολόγοι του Αντβεντισμού αγνοούν την εμπνευσμένη μαρτυρία και κατασκευάζουν μια ακολουθία βασιλείων της ιστορίας που συσκοτίζει την κατανόηση ότι η Ρώμη πάντοτε αναδύεται ως όγδοη και είναι εκ των επτά. Ωστόσο, είναι η Ρώμη που εγκαθιδρύει το όραμα.

Οι θεολόγοι του Αντβεντισμού και του αποστατημένου Προτεσταντισμού υποστηρίζουν ότι τα βασίλεια της ιστορίας ήταν η Αίγυπτος, η Ασσυρία, η Βαβυλώνα, η Μηδοπερσία, η Ελλάδα, η Ρώμη και ούτω καθεξής. Η Αδελφή White μάς πληροφορεί ότι υπάρχει ένα τρίτο βασίλειο της ιστορίας, το οποίο εκείνοι επιλέγουν να παραλείψουν. Παραλείπουν εκείνο το βασίλειο ή παραλείπουν το Πνεύμα της Προφητείας; Και τα δύο.

«Η ιστορία των εθνών, τα οποία το ένα μετά το άλλο κατέλαβαν τον χρόνο και τον τόπο που τους είχαν οριστεί, μαρτυρώντας ασυνειδήτως για την αλήθεια, της οποίας οι ίδιοι δεν γνώριζαν τη σημασία, μάς μιλά. Σε κάθε έθνος και σε κάθε άνθρωπο του σήμερα ο Θεός έχει ορίσει μία θέση στο μεγάλο Του σχέδιο. Σήμερα άνθρωποι και έθνη μετρώνται με το νήμα της στάθμης στο χέρι Εκείνου που δεν σφάλει ποτέ. Όλοι, με τη δική τους επιλογή, αποφασίζουν το πεπρωμένο τους, και ο Θεός κατευθύνει τα πάντα υπερσχύοντας για την εκπλήρωση των σκοπών Του.»

«Η ιστορία την οποία ο μέγας ΕΓΩ ΕΙΜΙ έχει χαράξει στον λόγο Του, ενώνοντας κρίκο με κρίκο στην προφητική αλυσίδα, από την αιωνιότητα του παρελθόντος έως την αιωνιότητα του μέλλοντος, μας λέγει πού βρισκόμαστε σήμερα στην πορεία των αιώνων και τι μπορεί να αναμένεται στον καιρό που πρόκειται να έλθει. Όλα όσα η προφητεία έχει προείπει ότι θα συμβούν, μέχρι τον παρόντα καιρό, έχουν αποτυπωθεί στις σελίδες της ιστορίας, και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι όλα όσα μέλλουν ακόμη να έλθουν θα εκπληρωθούν κατά τη σειρά τους.»

«Η τελική ανατροπή όλων των επίγειων κυριαρχιών προλέγεται σαφώς στον λόγο της αληθείας. Στην προφητεία που εκφωνήθηκε όταν η κρίση από τον Θεό απαγγέλθηκε εναντίον του τελευταίου βασιλιά του Ισραήλ, δίδεται το μήνυμα: «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Αφαίρεσον το διάδημα και έκβαλε το στέμμα· ... ύψωσον τον ταπεινόν και ταπείνωσον τον υψηλόν. Θα ανατρέψω, θα ανατρέψω, θα ανατρέψω αυτό· και δεν θα υπάρχει πλέον, έως ότου έλθει Εκείνος στον οποίο ανήκει το δικαίωμα· και εις Αυτόν θα το δώσω.» Ιεζεκιήλ 21:26, 27.»

«Το στέμμα που αφαιρέθηκε από τον Ισραήλ μεταβιβάστηκε διαδοχικά στα βασίλεια της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης. Ο Θεός λέγει: “Δεν θα υπάρξει πλέον, έως ότου έλθει Εκείνος στον οποίο ανήκει δικαιοματικώς· και θα το δώσω σ’ Αυτόν.”»

«Εκείνος ο καιρός είναι πλησίον. Σήμερα τα σημεία των καιρών διακηρύττουν ότι στεκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και σοβαρών γεγονότων. Τα πάντα στον κόσμο μας βρίσκονται σε αναταραχή. Μπροστά στα μάτια μας εκπληρώνεται η προφητεία του Σωτήρος σχετικά με τα γεγονότα που θα προηγηθούν της ελεύσεώς Του: “Θέλετε δε ακούσει πολέμους και φήμας πολέμων.... Διότι θέλει εγερθή έθνος επί έθνους, και βασιλεία επί βασιλείαν· και θέλουσι γείνει πείναι, και λοιμοί, και σεισμοί κατά τόπους.” Ματθαίος 24:6, 7.»

Το παρόν είναι καιρός συντριπτικού ενδιαφέροντος για όλους τους ζώντες. Κυβερνήτες και πολιτικοί άνδρες, άνθρωποι που κατέχουν θέσεις εμπιστοσύνης και εξουσίας, σκεπτόμενοι άνδρες και γυναίκες όλων των τάξεων, έχουν την προσοχή τους προσηλωμένη στα γεγονότα που διαδραματίζονται γύρω μας. Παρακολουθούν τις τεταμένες, ανήσυχες σχέσεις που επικρατούν μεταξύ των εθνών. Παρατηρούν την ένταση που καταλαμβάνει κάθε επίγειο στοιχείο και αναγνωρίζουν ότι κάτι μέγα και αποφασιστικό πρόκειται να συμβεί—ότι ο κόσμος βρίσκεται στο χείλος μιας φοβερής κρίσεως.

«Οι άγγελοι συγκρατούν τώρα τους ανέμους της διαμάχης, ώστε να μη πνεύσουν έως ότου ο κόσμος προειδοποιηθεί για την επερχόμενη καταστροφή του· αλλά μία θύελλα συγκεντρώνεται, έτοιμη να ξεσπάσει επάνω στη γη· και όταν ο Θεός προστάξει τους αγγέλους Του να αφήσουν ελεύθερους τους ανέμους, θα υπάρξει τέτοια σκηνή διαμάχης, που καμιά πένα δεν μπορεί να περιγράψει.»

«Η Βίβλος, και μόνον η Βίβλος, δίδει ορθή άποψη περί τούτων. Εδώ αποκαλύπτονται οι μεγάλες τελικές σκηνές της ιστορίας του κόσμου μας, γεγονότα τα οποία ήδη ρίπτουν προ των προτέρων τη σκιά τους, και των οποίων ο ήχος της προσεγγίσεως κάνει τη γη να τρέμει και τις καρδιές των ανθρώπων να αποκάμνουν από φόβο.» Education, 178–180.

Αυτό το χωρίο περιέχει πολύ φως για την εποχή μας, αλλά εκείνο που θέλω να επισημάνω είναι ότι η Αδελφή White προσδιορίζει με σαφήνεια πως το βασίλειο της ιστορίας που προηγήθηκε της Βαβυλώνας ήταν το Ισραήλ, όχι η Ασσυρία. Τα βασίλεια της ιστορίας, όπως χρησιμοποιούνται από τους θεολόγους, παραλείπουν το Ισραήλ ως βασίλειο της ιστορίας, παρά τη δύναμη και τη δόξα που εγκαθιδρύθηκαν κατά τη βασιλεία του βασιλιά Σολομώντα, και παρά την άμεση μαρτυρία της έμπνευσης μέσω του Ιεζεκιήλ και της Ellen White ότι το στέμμα του Ισραήλ πέρασε στη Βαβυλώνα.

Εάν εφαρμόσουμε το θεόπνευστο σχόλιο στα βασίλεια της ιστορίας, διαπιστώνουμε ότι ο Ισραήλ πρέπει να υπολογισθεί μεταξύ εκείνων των βασιλείων. Ο Ισραήλ, η Ασσυρία και η Αίγυπτος είναι βασίλεια της ιστορίας που προηγήθηκαν του πρώτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, το οποίο ήταν η Βαβυλώνα. Επομένως, το τέταρτο βασίλειο της «ιστορίας» ήταν η Βαβυλώνα, το πέμπτο ήταν η Μηδο-Περσία, το έκτο ήταν η Ελλάδα, το έβδομο ήταν η παγανιστική Ρώμη, και το όγδοο ήταν η παπική Ρώμη, η οποία ήταν εκ των επτά, διότι αντιπροσωπεύει τη δεύτερη φάση της παγανιστικής Ρώμης. Με τα βασίλεια της ιστορίας, η παπική Ρώμη είναι η όγδοη και είναι εκ των επτά.

Στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ έχουμε τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας να παριστάνονται με θηρία. Η Βαβυλώνα είναι ο λέων, τον οποίο ακολούθησε η άρκτος της Μηδοπερσίας. Το τρίτο ήταν η Ελλάδα ως πάρδαλις, και έπειτα η Ρώμη ως το «φοβερό και τρομερό» θηρίο, που είχε

«σιδηρά δόντια». Το τρομερό θηρίο, σε συμφωνία με την εικόνα του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ, είναι η Ρώμη, το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας.

Οι Μιλλεριταί κατανοούσαν ότι η τέταρτη βασιλεία ήταν η Ρώμη, και έτσι κατανοούσαν αναλόγως τα χαρακτηριστικά του φοβερού θηρίου, απλώς εφαρμόζοντας όλα τα προφητικά χαρακτηριστικά του θηρίου στην τέταρτη βασιλεία. Έβλεπαν στο χωρίο τη διάκριση μεταξύ της παγανιστικής Ρώμης και της παπικής Ρώμης, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν μία πέμπτη βασιλεία της Βιβλικής προφητείας, διότι ορθώς χρησιμοποιούσαν την πρώτη μνεία των βασιλειών της Βιβλικής προφητείας ως σημείο αναφοράς τους. Αλλά η διάκριση μεταξύ των δύο Ρωμών υπάρχει στο χωρίο, πράγμα που μας επιτρέπει να θεωρήσουμε τη διάκριση μεταξύ των δύο Ρωμών ως αναπαριστώσα δύο βασιλείες. Αυτό όμως δεν είναι το σημείο που εξετάζουμε.

Οὕτως εἶπε· Τὸ τέταρτον θηρίον θέλει εἶσθαι τετάρτη βασιλεία ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις θέλει διαφέρει ἀπὸ πάσας τὰς βασιλείας, καὶ θέλει καταφάγει ὅλην τὴν γῆν, καὶ θέλει καταπατήσῃ αὐτήν, καὶ κατασυντρίψῃ αὐτήν. Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἐκ τῆς βασιλείας ταύτης εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἵτινες θέλουσιν ἐγερθῇ· καὶ ἄλλος θέλει ἐγερθῇ μετ’ αὐτούς· καὶ αὐτὸς θέλει διαφέρει ἀπὸ τῶν πρώτων, καὶ θέλει καταβάλλει τρεῖς βασιλεῖς. Καὶ θέλει λαλήσῃ λόγους μεγάλους ἐναντίον τοῦ Ὑψίστου, καὶ θέλει καταφθείρει τοὺς ἁγίους τοῦ Ὑψίστου, καὶ θέλει διανοηθῇ νὰ μεταβάλλῃ καιροὺς καὶ νόμους· καὶ θέλουσι παραδοθῇ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ μέχρι καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμίσεος καιροῦ. Ἀλλ’ ἡ κρίσις θέλει καθίσει, καὶ θέλουσιν ἀφαιρέσει τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀφανίσωσι καὶ νὰ καταστρέψωσιν αὐτήν μέχρι τέλους. Δανιήλ 7:23–26.

Η τέταρτη βασιλεία στο Δανιήλ δύο είναι η Ρώμη. Τα δέκα κέρατα αντιπροσωπεύουν τα δέκα έθνη που αντιπροσωπεύουν το βασίλειο της ειδωλολατρικής Ρώμης, και πριν η παπική Ρώμη αναλάβει τον έλεγχο του κόσμου το 538, τρία από εκείνα τα βασίλεια θα αφαιρούνταν, ή θα εκριζώνονταν. Έπειτα το «μικρό» «κέρας» του εδαφίου οκτώ, με «οφθαλμούς ως οφθαλμούς ανθρώπου, και στόμα λαλούν μεγάλα», θα ανερχόταν. Αν έχουμε δέκα κέρατα στην τέταρτη βασιλεία και τρία αφαιρούνται ώστε το «μικρό κέρας» να αντικαταστήσει εκείνα τα τρία κέρατα, τότε, όταν τα τρία κέρατα αφαιρούνται, απομένουν επτά κέρατα, και το μικρό κέρας είναι το όγδοο, διότι η Ρώμη πάντοτε αναβαίνει ως όγδοη και είναι εκ των επτά. Υπάρχει πολύ φως σχετικά με τη Ρώμη στις δύο φάσεις της σε αυτό το κεφάλαιο, αλλά εδώ απλώς παρέχουμε μια δεύτερη μαρτυρία ότι, προφητικώς καθώς και ιστορικώς, η Ρώμη αναβαίνει ως όγδοη και είναι εκ των επτά.

Στο όγδοο κεφάλαιο βρίσκουμε τη διεύρυνση του εβδόμου κεφαλαίου. Το κεφάλαιο προσδιορίζει εκ νέου τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας, αλλά παραλείπει το πρώτο βασίλειο, τη Βαβυλώνα, διότι όταν ο Δανιήλ έλαβε το όραμα του ογδόου κεφαλαίου, η Βαβυλώνα πλησίαζε ήδη πολύ στο τέλος της. Στο κεφάλαιο αυτό η Μηδοπερσία παριστάνεται με έναν κριό που είχε δύο κέρατα. Η Ελλάδα παριστάνεται με έναν τράγο με ένα κέρατο, το οποίο συντρίβεται και από το σπασμένο κέρατο προέρχονται τέσσερα κέρατα. Έπειτα, μετά την Ελλάδα, ακολουθεί ένα «μικρό κέρας», και για μία ακόμη φορά το μικρό κέρας αντιπροσωπεύει τη Ρώμη. Αν και η Ρώμη δεν ήταν άμεσος απόγονος της ελληνικής αυτοκρατορίας, το χωρίο παρουσιάζει το μικρό κέρας ως εξερχόμενο από ένα από τα τέσσερα κέρατα που αναφέρθηκαν στο ελληνικό βασίλειο αφού το πρώτο κέρας —που αντιπροσώπευε τον Μέγα Αλέξανδρο— συντρίφθηκε. Η Ρώμη δεν ήταν απόγονος των Ελλήνων, αλλά άρχισε την κατάκτηση του κόσμου από την περιοχή της Ελλάδος, και υπό αυτή την έννοια

προήλθε από ένα από εκείνα τα τέσσερα κέρατα.

Επομένως, βρίσκουμε στο όγδοο κεφάλαιο μία δεύτερη μαρτυρία προς το έβδομο κεφάλαιο. Η Μηδο-Περσία είχε δύο κέρατα, η Ελλάδα είχε ένα και κατόπιν άλλα τέσσερα κέρατα. Αυτό ισοδυναμεί με επτά κέρατα πριν από εκείνα της Ρώμης, αφού το μικρό κέρας εξήλθε από ένα από τα τέσσερα κέρατα της Ελλάδος. Δύο συν ένα συν τέσσερα ισούνται με επτά· έπειτα η Ρώμη, το μικρό κέρας, είναι ο όγδοος και είναι εκ των επτά. Αξίζει να σημειωθεί ότι, σε αυτό το χωρίο, το οποίο προσδιορίζει ότι η Ρώμη προέρχεται από ένα από τα ελληνικά κέρατα, βρίσκεται ένα από τα σπουδαιότερα προφητικά επιχειρήματα που ο Μίλλερ και οι συνεργοί του είχαν να αντιμετωπίσουν στην ιστορία τους.

Οι Προτεστάντες εκείνης της ιστορίας επέμεναν ότι το μικρό κέρας της Ρώμης δεν θα μπορούσε να είναι η Ρώμη, διότι η προφητεία προσδιορίζει ότι το μικρό κέρας εξήλθε από ένα από τα τέσσερα ελληνικά κέρατα. Ως εκ τούτου, υποστήριζαν ότι το μικρό κέρας εκπροσωπούσε τον Αντίοχο Επιφανή, ο οποίος ήταν ένας από τους Σελευκίδες βασιλείς που συνέχισαν μέσα στην ιστορία μετά τη διαίρεση που ακολούθησε τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Το επιχείρημα της Μιλλεριτικής ιστορίας επάνω σε αυτό το ζήτημα ήταν τόσο σπουδαίο, ώστε στο διάγραμμα του 1843 καταγράφηκε το επιχείρημα εναντίον της Προτεσταντικής διδασκαλίας, το οποίο βασιζόταν στο γεγονός ότι ο Δανιήλ είδε το μικρό κέρας να εξέρχεται από ένα από τα τέσσερα ελληνικά κέρατα και, επομένως, δεν μπορούσε να ταυτοποιεί τη Ρώμη, διότι η Ρώμη δεν καταγόταν από την Ελλάδα. Το επιχείρημα αυτό επηρέαζε όλα τα χωρία στον Δανιήλ όπου ταυτοποιείται η Ρώμη. Η Προτεσταντική θέση περιλάμβανε επίσης ότι οι «κλησαί του λαού σου» στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ έπρεπε να είναι ο Αντίοχος ο Επιφανής. Οι Μιλλερίτες, λοιπόν, περιέλαβαν στο διάγραμμα, το οποίο η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισε ότι ήταν «κατευθυνόμενο από το χέρι του Κυρίου και δεν έπρεπε να μεταβληθεί», μία αναφορά στον Αντίοχο Επιφανή, εξηγώντας γιατί δεν θα μπορούσε να ήταν εκείνη η τέταρτη βασιλεία. Μήπως η Ρώμη εδραιώνει το όραμα της προφητικής ιστορίας, ή μήπως ένας Σελευκίδης βασιλιάς, ο οποίος πέθανε περισσότερο από εκατό χρόνια πριν γεννηθεί ο Χριστός, αντιπροσώπευε τη δύναμη που εστάθη εναντίον του Χριστού κατά τη σταύρωση Του;

Το ερώτημα που θα μπορούσε να τεθεί είναι το εξής: γιατί στον Δανιήλ παρουσιάστηκε η Ρώμη να εξέρχεται από ένα από τα ελληνικά κέρατα, εφόσον η Ρώμη δεν ήταν άμεσος απόγονος της Ελλάδος; Η απάντηση είναι ότι η αρχή της ανόδου της Ρώμης σε ισχύ άρχισε σε εκείνη την περιοχή που προηγουμένως υπήρξε ελληνικό έδαφος· αλλά γιατί η προφητεία απεικονίστηκε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να επιτρέπει αυτή τη σύγχυση;

Τουλάχιστον μία απάντηση, πέρα από τη σημασία του να σημειωθεί ποῦ ἡ Ρώμη ἄρχισε νὰ ἀναδύεται, εἶναι ὅτι τὸ αἶνιγμα τοῦ ὅτι ἡ Ρώμη ἐμφανίζεται πάντοτε ὡς ὄγδοη καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ, ἀπαντᾶται διὰ τοῦ ὅτι ἡ Ρώμη συνδέεται μὲ τὴν ἐπικράτεια τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ διατηρηθεῖ τὸ νόημα τοῦ αἰνίγματος, ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Τὸ αἶνιγμα εἶναι τόσο σημαντικό, μολονότι οἱ Μιλλερίτες δὲν θὰ μπορούσαν ποτέ νὰ εἶχαν κατανοήσει αὐτὴν τὴν ἔννοια ἀπὸ τὴν ἱστορική τους σκοπιά. Τὸ γεγονός ὅτι ὅλες οἱ παραπομπές ὅχι μόνον στὸ διάγραμμα τοῦ 1843, ἀλλὰ καὶ στὸ διάγραμμα τοῦ 1850, εἶναι ἀπεικονίσεις θεμάτων ποὺ πραγματεύονται ἀμέσως στὸν προφητικὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μία παραπομπή ποὺ τονίζει ὅτι ὁ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς δὲν εἶναι ἡ

δύναμις πού ἐστάθη ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, καθιστᾷ τὴν προσθήκη στὸ διάγραμμα πολὺ σημαντική. Πόσον θλιβερὸ εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ Ἀντβεντισμὸς ἐγκατέλειψε τὰ θεμέλιά του, βρίσκεται σήμερα νὰ διδάσκει ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἔδαφίου δεκατέσσερα τοῦ Δανιήλ ἔνδεκα εἶναι ὁ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς καὶ ὄχι ἡ Ρώμη! Τώρα διδάσκουν ἐκεῖνο στὸ ὅποιο οἱ Μιλλερίτες ἀντετάχθησαν τόσο σθεναρά, ὥστε παρέστησαν αὐτὴν τὴν διαμάχη στὸ διάγραμμα τοῦ 1843!

Οἱ βασιλεῖες τῆς ιστορίας καταδεικνύουν ὅτι ἡ Ρώμη ἀναδύεται ὀγδοῦ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Το «μικρὸ κέρα» τοῦ κεφαλαίου ἐπτὰ, που λαλεῖ «μεγάλὰ λόγια ἐναντίον τοῦ Υἱοῦ», ἀναδύεται ὀγδοῦ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Τα κέρατα τοῦ κεφαλαίου οκτῶ καταδεικνύουν ὅτι ἡ Ρώμη ἀναδύεται ὀγδοῦ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ.

Στο ἐπόμενο ἀρθρο θα ἐξετάσουμε πὼς ἡ σύγχρονη Ρώμη, ὅπως παριστάνεται στὴν Ἀποκάλυψη δεκαεπτὰ, ἀναβαίνει ὡς ὀγδοῦ καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Κατόπιν θα ἐπιστρέψουμε στὸ Δανιήλ δύο καὶ θα προσδιορίσουμε γιατί οἱ τέσσερις βασιλεῖες τοῦ Δανιήλ δύο, που ἀποτελοῦν τὴν πρώτη μνεία τῶν βασιλειῶν τῆς βιβλικῆς προφητείας, συμφωνοῦν με τὶς οκτὶς βασιλεῖες τῆς Ἀποκάλυψης δεκαεπτὰ.